

FES-ME UN SOMRIURE

Un relat de: [Lluís Berenguer](#)

Concert per a Margherita, de Cocciante,
hui fa quaranta-tres anys.
Aquesta cançó em transporta,
amb harmonia, amb felicitat,
a un temps que no puc fer tornar, tanmateix,
aquell instant aturat en mi, present i etern,
val més que tota la meua vida sense tu,
per això l'he fet sonar...
en solitud.

Darrers anys d'infantesa,
a l'entrada del cinema,
enmig d'aquella cridòria jovenalla,
et vaig vorer.

Els teus ulls vingueren a mi
com el sol penetra en les flors i els colors,
així aprofundires en la meua ànima...
per sempre.

El teu record escampa
els negres núvols de la meua vida,
s'emporta els seus trons i els seus llamps.
Aquesta llum que sempre està al darrere,
sé que està ahí!
Per això, en dies com hui,
et reclame.

Vaig tenir que aprendre a estimar
altres mirades, altres gessamins,
blancs, purs,
a la primavera de les nostres vides.
Desgraciat de mi!
Sí, vaig tenir que aprendre a estimar
per la meua covardia, per por al teu rebuig.
Aquell meu maleït silenci davant teua...

Hui voldria abraçar-te, atiplar-te
amb la passió d'aquelles paraules
tants anys vives dintre mi,
però, ja és tard.

Milers de dies
buits de plenitud,
mancats d'aquesta estima
que vaig deixar anar,
per no confiar en mi mateix,
per no atrevir-me a dir-t'ho.
Sóc el teu amor ignot...
encara.

Què seria de les nostres vides si,
deixat anar pel sentiment,
farcit de valentia,
t'hagués lliurat la mà?
I si l'hagueres agafada?

El teu rebuig jo hagués superat
i hui restaria en pau,
però, del contrari,
sé cert, com que hi ha un Déu,
que tot dolor, tot sofriment,
sucumbirien davant la força de nostre amor.
Perquè l'amor pur ho pot tot,
ompli, enalteix, satisfà, il·lumina.
És dolçor, encant, primavera...
Sí! També és silenci,
un meu silenci allunyat del teu,
aquesta espina que tinc al cor...
perpetua.

Ara mateix,
a les portes de la vellesa,
me n'adone d'aquesta mediocritat,
d'aquesta meua feblesa d'ésser
que mai no ha permès
sentir-me realitzat... ni feliç.
He caminat orfe d'un amor necessari,
ho sento dintre mi
cada dia d'aquests llargs anys.

Abans que siga marcit,
vull que ho sàpigues...
no cal que parles,
no digues res,
sols, un somriure... o no.

Però, si em somrius,
en aquell dia,
deixarem anar les nostres ànimes,
no serem ni dos ni u,
perquè amor és constitutiu d'existència,
allò etern que abraça vida i mort,
allà es fondrà nostra immortal memòria
en primavera perenne.